

DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 16.

V četrtek 21. maliga travna 1853.

Trča 17.

Dobri Pastir.

Ti, o Jezus srcenomili,
Naš pastir naj boljši si!
Kak bi vendar ne ljubili
Zvesto te 'z vsih moči?

Doli k nam si se ponižal
In ovčic iskat prišel;
Ljud nezdušni te je križal,
Za naš greh si smert terpel.

Kak uboge me ovčice
Tebi to vernile bi? —
Svoje damo ti dušice
V duhu čiste vdanosti.

Zvesto bomo poslušali
Tvojih ust presladki glas,
Tvojo voljo spolnovali
Radi bomo vsaki čas.

Oh prijetno je hoditi,
Pasti v tvoji čedi se!
Kak je sladko ti slediti
In ljubiti večno te!

Pasi nas, o Jezus mili,
V cvetju svojiga medu,
Daj, da bi sladkosti pili
Pri studencu večnimu.

In ko steče čas se paše,
V dom nebeški pelji nas —
Gori v prebivaljše naše
Gledat mili tvoj obraz! A. Praprotnik.

Pisma gospod Kociančiča, mislonarja v Hartumu.

III.

Častiti gospod Janez!
Predragi perjatelj!

Vaše pozdravilo me je prav oveselilo. Bog Vam poplati! Zagotovim Vas vedniga spomina. Tudi bi Vam rad prav veliko noviga pisal, pa sim preveč v drenju. Ne mislite, de so prazne besede. Sej veste, koliko imate s pohištvam in gospodarstvam opraviti. Taka je zdaj z mano. Delavcov je več, kakor si misliti morete. 20 jih je odšlo v gojzd 15 do 20 dni deleč po sinji ali plavi reki; 28 jih bo prihodnji teden perčelo opek delati in peči, 20 jih bo pa skale lomilo; dalje je na barkah, in sicer na dveh manjih „Negure“ po imenu, 12 ljudi,

in na večji 28, v dveh vertih pa 28: zraven teh je še kovač, vertnar, učenik, opekar ino mizar per hiši; tudi so 3 hlapci per kuhinji in otrocih, katerih je okoli in okoli vsih skupej 20 z dvema kuharjema. Zamurčiki so od 6 do 13 let stari. Zenskih ni, zunaj dveh na vertu, ki za delavce kruh pečete. Kaj menite, de za vse te skerbeti ni nič? Tode vse mora biti, če hočemo kaj perčeti in eno cerkvico sozidati, in kako stanovanje perpraviti. Plača je od 5 do 30 krajcarjev po delu na dan. Res je, de ni veliko; ali ob mescu so zneski veliki. Zraven tega imam še sto in sto opravil, ki jih ne bom našteval, ki mi pa glavo grozno belijo.

Včasih ne vem, ali bi plačeval ali bi pisal in rajtal ali brevir molil. Dostikrat se pergodi, ko imam nar več opraviti, de kaki visok turk pride, ino jaz moram po šegi per njem ostati in prazno slamo mlatiti. Ali pa pride pismo od pašata, ino moram vse popustiti ino iti. Taka je. Zdaj se bo morde nekoliko razjasnilo, ko se bo delo perčelo in vstanovilo. Le začetek je težak. Tudi viši glave jo bodo odrinile. Ne bo vedno nadleg. Gospod Dr. Reiz, c. k. namestni oskerbnik jo je z Dr. Heuglinam v Habesinio udaril. Sardinski oskerbnik, ki je v groznini zadergah s turki, jo je pa na belo reko mahnil, in drugi evropejci bodo tudi po svojih opraviilih šli. Hartum bo prazin, posebno ko jo je še Izmael paša, zdajni poglavar, na vojsko z vsimi vojsaki napel. Šel bo na habesinsko mejo s 4000 pešci in 1500 konjki, z 8 topi in 9 barkami smodnika. V Vod-Medini se bodo snidili in potem prvo na habesinsko mejo šli; potlej pa med zamurce udarili. Na habesinski meji imajo zavoljo meje prepri, pa to bo kmało poravnano, posebno ker je že pred 9 mesci habesinski vezir v Kairo z darili odšel, se Abas pašatu perkupit. Habesinska poslanca sim jaz pred 9 mesci srečal, ko sim z barko proti Hartumu jadril, potem ko je bila naša barka vse nilske slapove premagala. Bil je velik, kostanjeve barve, dober mož. Veliko daril je sabo imel; tudi je vse prav lepo v Kairu poravnal. Ali nikdar ne bo več habesinskih gora vidil; vernivši se je v Asuanu umrl. Njegov pisar še živi. Ravno je pred enim tedni domu odrinil. Z njim je pa bil Omar paša, ki ga je Abas paša z mnogimi dragimi darili poslal, jih habesinskemu poglavarju podariti. Tako tedaj ne bo zlo terdo šlo. Vzrok te vojske je neki narod na meji med Habesinio in turškimi deželami. Ta narod je mogel grozno veliko prestati. O suši so turki s silo vsako leto davke tirjali, in po dežju so habesinci perderli in zadnji živež pobrali. Zdaj se ti ubogi pertožujejo, in habesinci in turki se začnejo pisano gledati. Latif paša, ki je bil pred 2 letama tukaj v Sudanu poglavar, piše, kaj je storiti;

in zdaj, ko je Latif odstavljen in že novi paša Rustum umerl, je perslo do zadnjiga poglavarja Izmaela povelje, z vojsko to poravnati. Ne bo sila. Potem ko bo meja gotova, se bo Izmael paša proti jugu nad zamurski rod Dinka obrnil. Ti so deleč od Hartuma proti jugu, posebno na bregu ob vodi Zoba, ki se v belo reko steka. Tam jih je milione in milione; sam Bog ve, koliko; gotovo pa veliko, ker so skorej vsi sužnji iz tega naroda. Njih jezik je tudi nar obširniji, in še drugi narodi na beli reki ga razumejo. Ta je sicer mirin narod, bolj ko bližnji Siluki; tode, če jim sosedji le miru ne dajo, so grozovitni. Več let jih že turkam podložni arabi dražijo in dražijo. Zdaj jim živino, zdaj otroke, zdaj žene kradejo čez mejo planivši. Ali letas so jim vernili, več ko 2000 teh nadlegežev so pobili in polovili, vasi pa požigali in podirali. Na te hoče paša planiti, to de bo malo opravil, ker bodo po navadi vedno pred njim bežali. To dobro vedo, de s sulicami in pušicami malo opravi-
vijo proti puškam in topam, ki jih kamele prenašajo. K večimu bodo vojaki nekaj sužnjih nalovili in med vojake vtaknili ali pa poprodali: zraven pa menim, bo veliko begunov, ker je več ko polovica vojakov iz ravno tega naroda. Bomo vidili. Ko bi ti obilni narodi zraven serčnosti umne vojvode in saj nekoliko bolji orožje imeli, gorje turkam! — Tode bodo časi persli in Božja pravica! — Na drugih plateh je mir; tudi od roparjev se ne sliši, zunaj de so pred nekoliko meseci dva popotnika „francoza“ na habesinski meji popolnoma opulili. Več ko 14000 tolarjev so jima pobrali. Pa jih je bila tudi grozna množica perderla in vsi na arabskih konjih v železnih srajcah: prav čuditi se je, te grozovite obraze v železu oblecene viditi. Kdo bi mislil, de imajo tukaj železne srajce? In je vender taka. Te roparje so že dobili, tode pravijo: „Samo 4000 tolarjev smo pobrali“. Pa bo ze na dan perslo. Tako dolgo jih tepejo, de po pravici povedo. Uni dan so tudi nekiga razbojnika obesili, prec na sredi terga, de ga vsi vidijo. Drugo pot Vam bom, če bo mogoče, kaj več novic napisal. Z Bogam, dragi prijatelj! . . .

IV.

Marica!

Ne moreš si misliti mojiga veselja, ko sim Tvoje pismice prejel in v njim podpis zagledal: Vasa nekdanja učenka. Res, moja učenka si bila, se vedno se tega z veseljem spomnim in prosim Boga, de naj bi s svojo gnado polival nauke, ki sim jih v Tvoje mlado serce vsajal. Marica! Bog naj Te blagoslovi, prečista devica Maria naj Te varuje, angel varh naj Ti bo vedno na strani in naj Te spremlja po poti k večnemu življenju! Rada imej svoje ljube starše, pa tudi ubožčika ne pozabi, ne sramuj se ga, sej je podoba Božja, Tvoj brat. Kako bom vesel, ako Te bom zopet vidil vso ponizno, pohlevno, nedolžno! Če me bo pa Bog poprej k sebi poklical iz solzne doline, iz dežele vedniga vojskovanja, Te serčno prosim, kakor brat sestro prosi, moli za svojiga nekdanjiga učenika, in tudi jest ne bom Tebe pozabil. Pa tudi zdaj zame moli, dokler se na svetu vojskujem, dokler zmaga omahuje, de ne onemagam, de Tvoje črne bratce in sestrice poterpežljivo podučujem, de jih z ljubeznijo peljam po poti k večni Luči, ki je Jezus Kristus, de bodo enkrat z belimi bratci in sestricami vred pred sedežem Božjim čast in hvalo prepevali. Kolikorkrat černo deklico zagledam, se Tebe in tvojih sester spomnim. Kako rad bi bil

per Vas! Ali Bog hoče, de tukaj po svoji moči delam, ker je Jezus Kristus tudi za zamorce svojo drago kri prelil. Moli, de naj se Bog usmili Tvojih černih sestic in de naj pobožnih žen v to deželo pošlje, ki bodo sosebno za uboge deklice skrb-le, ker bi sicer celo nič podučevane ne bile. Ne znajo ne moliti, ne plesti, ne šivati, ne prati; tudi so skorej brez vse obleke, če so že tudi velike. Nimajo tako skernih staršev in tetk, kakor Ti. Še enkrat Te prosim, dobra Marica! prav pridno moli, poklekni pred Materjo vsih otrok, povzdigni svoje ročice, Tvoja pobožna molitev bo oblake prederla, in Bog bo našimu trudu srečo dal.

Kako naj se misionarji na popotvanju do Hartuma obnašajo.

I. Perva staja za popotnike gospod misionarje je Terst, kjer naj se per lekarju gospod Napolitu oglase, ki jim bo per opravilih z veseljem v pomoč. Iz Tersta se podajo v Aleksandrio na parobrodu lojdovim, ki 10. in 27. dan vsaciga mesca iz Tersta naravnost v Aleksandrio gre. V Aleksandrii se podajo k c. k. velikimu oskerbniku in prebivajo ali v samostanu častitih očetov frančiškano-
v ali pa po okolišinah v gostivnici. Gospod Aleksander Gibara, misionarski oskerbnik, jim bo per opravilih perpomoglji. Dokler železnice ni, se iz Aleksandrie v Kairo nar ložej na parobrodu pride; kdaj de parobrod odide, jim bo c. k. veliko oskerbništvo naznanilo; ko bi pa okolišine nanesle, de bi na najeti ladii iz Aleksandrie do Kaira popotvali, bodo mogli seboj vzeti kuhinjo in hrane za 6 do 8 dni. V Kairu naj se zopet k c. k. oskerbnistvu in k misionarskimu oskerbniku Petru Mandrusu podajo in naj prebivajo kakor v Aleksandrii. Od Kaira dalje se drugač popotva, zato je to mesto druga velika staja, kjer naj si popotniki potrebnih reči omislijo, ki se bodo pozneje naznanile.

V Kairu se najme ladija do Asuana, mejniga egiptovskega mesta, kjer bodo popotniki zopet misionarskiga oskerbnika, Abu-el-ain-a, dobili, ki jim bo per daljnim popotvanju perpomoglji. Od Asuana prenesó reči velbljudi eno uro deleč do unkraj slapov, in ladija se spet najme do Korosko, kamor se v 5 do 6 dneh pride. Pri Korosku se pusava začne; naj toraj popotniki poskerb velbljudov za se, za blago in za mehe. Mehov za vodo mora biti za vsaciga človeka 5 ali 6. Ker velbljud ne more več nesti kakor na vsaki plati tri cente, toraj skupej šest centov manjši egiptovske teže, se morajo po tem tudi zaboji napraviti. Popotnik naj ima kernir, posteljne in druge majhne reči per sebi na velbljudu. Tako se pride v 14 ali 15 dneh do Berbera. Od tega mesta se pa v enim dnevu po Nilu pride v Hartum, veliko stajo misionarsko srednje Afrike.

Na tem popotvanju je še tole pomniti.

1. Vsaj eden zmed popotnikov mora znati lasko govoriti, še bolj si pa, arabsko; če ne se po Afriki težko popotva.
2. V Sudanu so zmed avstrijskiga denarja le tolarji cesarice Marie Terezie veljavni; zato naj popotniki denar v Aleksandrii ali v Kairu v egiptovski denar menjajo, in naj, kolikor morejo, drobiža seboj vzamejo.
3. Eden naj vse stroške zapiše, jila misionarskimu predstojniku skazati.

II. Dobro je od Tersta dalje svetno obleko

imeti, kakor tudi dovolj perila, hlač, škornjic in čevljev, plajš in dežnik. Za posteljo je nar boljši plahta in volnata odeja, ki po noči mraza varuje; oboje se v Aleksandrii ali v Kairu dober kup dobi; tarbuše iz Tunisa, rudeče pokrivalo za glavo (kofie iz Hegiasa) in rudeče volnate pase iz Maroka, varovati se prehlajenja in unetja možganov.

III. V Kairu morajo popotniki za popotvanje do Hartuma, ki okoli dveh mescov terpi, potrebni ga živeža nakupiti. Naj toraj dobé kuharja, kuhinjsko posodo, dovolj laškiga pšena, soli, suhara in druge hrane, posod za jesti in piti; zakaj po poti se le meso in sem ter tje tudi kruh zamore dobiti. Ako so v Kairu malo kruha seboj vzeli, si ga zamorejo še v Girgi ali Esni dati peči. V Kairu naj si tudi omislijo tako imenovanih zanzamij, v katerih se po pušavi vode za vsakdanjo potrebo hrani; popotnikom posebno koristne so v pušavi tudi neke vreče (dvojnati horaši) in šotor.

IV. Vsaki misionar naj seboj vzame popirja, peres in potrebnih bogoslovskih in pobožnih bukev za duhovno pastirstvo in za lastne potrebe; tudi bi bilo dobro, ko bi vsaki za duhovno pastirstvo potrebne reči ali kako orodje seboj vzel; posebno naj rokodelic več vsakteriga orodja, ki ga per svojih delih rabijo, seboj vzamejo.

Dr. Ig. Knobleher s. r.

Beseda o bratovšini ss. Cirila in Metoda.

Slovenski narod sedanje čase veliko dela za razširjanje in povišanje svete vere v daljnih krajih. Slovenski mašniki se pred drugimi trudijo v Ameriki, med divjimi Indijani, in spet so skorej sami slovenski mašniki misionar začeli v Afriki med zapuščenimi Zamorci. Slovenske, desiravno ne velike škofije v oznanilih prineskov Leopoldinine družbe, poročništva za sveto deželo in Mariine družbe niso z nar manjšimi zneski zapisane, tedaj tudi tiste naprave ne štejejo premalo udov ali podpornikov iz teh strani. Bratovšina ss. Cirila in Metoda za soedinjenje ločenih slovanskih bratov s katoliško cerkvijo se je pod krilam častitiga cerkveniga pastirja ravno na Slovenskim ustanovila.

Eno pa morebiti bi bilo še v ozir vzeti. Veliko slovanskih bratov, pa vernih katoličanov prebiva v Turčiji v veliki stiski, med ropanjem, požiganjem, tepenjem, morijo; malo štejejo duhovnih pastirjev med seboj, slabe ali celo poderte so njih cerkve in kapelice za božjo službo. Ali bi ne bilo tudi tem, nam še bližjim bratom kaj pomagati? in sicer ne samo z molitvijo, ampak tudi z denarno pomočjo? Kar se je pobožni in viteški pa tudi za to od Boga čudno ohranjeni cesar Franc Jožef za kristijane pod turškim jarmom krepko potegnil, zamore tudi drugačna pomoč do teh nesrečnih pravovercev, ko ji je bila popred vsaktera pot zaperta.

Ali bi tukej ne zamogla bratovšina ss. Cirila in Metoda svojiga perviga namena razširiti, molitve tudi na stiskane katoličane obračati, in denarne ali drugačne doneske za-nje nabirati? Visoki in častiti podporniki te bratovšine naj takošne misli nižjiga mašnika ne vzamejo za prederzno.

P. H.

Juri Kobilar.

Gospod fajmošter so bili velikonočno spoved oznanili in pristavili, de hočejo po veliki noči precej spovedne liste sprejeti, kdor bo od cele hiše jih odrajtati zamogel. Neki pospodar, domu pridši, svoji družini (hotel se je med boljši šteti) reče: „Kdor ne bo do velike noči spovedi opravil in meni spovedniga lista odrajtal, ne bo kolača dobil.“ — Vsi so opravili pred veliko nočjo, sam hlapec, ki mu je bilo Juri ime, ne: zakaj mislil je o svetim Jurju proč iti ter se je nadjal, de si bo že tako hišo dobil, kjer ga za spovedni list ne bodo nadlegovali. Pa tudi res kolača ni dobil.

Po beli nedelji gre cela družina, tudi Juri z njimi, v gojzd, butare delat. Juri, kteriga tudi druga družina ni nič kaj dosti obrajtala, gre, po navadi, precej zadej po gojzdu; ves zamišljen korači počasu, neki notranji nepokoj se mu na obrazu bere: na enkrat zasliši nad seboj neki glas: „Juri! zakaj pa še nisi bil?“ Bil je pa le glas ptiča: „kobilarja“, kteri res nekako tako zapoje. Jezno pogleda kviško in zdi se mu, de spet sliši: „No! zakaj še nisi bil?“ — Sam ne ve, kaj bi storil, ker že neumni ptič ga opominja, in mu vest se bolj oživlja. Jezno korači dalje do svojih sodelovcev in celo dopoldne nič ne zine. Nekoliko časa sekajo, kar tudi blizo njih kobilar zapoje: „Zakaj še nisi bil?“ Pastir, ki je z drugim butare delal, ga oponaša: Juri, zakaj še nisi bil? — Juri, ki vedno misli, de vse to se le zavoljo njega godi, jo tiho pobegne. Nobeden ne ve, zakaj in kam. Opoldne ga ni k južnji, še zvečer ne k večerji. Vsih je začelo skrbeti, kam de bi bil v delavnik šel, ker popred je le kako nedeljo zginil. Drugo jutro naš Juri zgodaj vstane na svislih, kamor se je bil skrtil, in celo noč brez spanja prebil, gre k spovedi in proti poldnevu pride, ter gospodarju spovedni list pernese, kteri se začudi. Tode Juri je bil ves drugačin; vse svojimu gospodarju odkrije, ter ga prosi, ga še v službi obdržati, in od tistihmal je prav pridren Juri. Kobilajur ga je spreobernal. Janez.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane 15. mal. travna je umerl gospod Blaž Leben, fajmošter v Soteski. Naj v miru počiva!

Od slovesne ponovitve obljube treznosti na Krajnski Gori. (Konec). Pa še drugačno hladilo in sicer nar tečniši si bomo s to cerkvi in Bogu dopadljivo zderznostjo za uno deželo v večnosti pripravili. Lejte! jutri in prihodnje vsako leto na dan svetiga Blaža škofa in marternika se bo presveta daritev svete mase posebno za odmerle družnike te družbe treznosti opravljala. Ne bo le Lazar konca svojiga persta v vodo omočil, potrebnim dušicam jezik ohladiti, temuč Jezus bo studenec svoje presvete kervina-nje napeljal, in jih poživil. — Dva izmed zapisanih družnikov sta v tečaju tega pol leta zamerla, in jih vam zato v vaš spomin priporočim. O, če kake pomoči od nas potrebujeta, kakšno veselje poživljenje jima bo jutrišnji dan donesel! Kako prav jima tam ta sveta zaveza pride!

Vse to naj nas spodbada, svojo obljubo danes zopet in scer za eno leto ponoviti, in svojo molitev zvesto v ta namen opravljati. To naj pa tudi druge spodbada, k tej od cerkve pohvaljeni bratovšini prostovoljno in z veseljem pristopiti.

Po teh besedah vidno ginjeni so vsi pričujoči in zapisani udje zaobljubo treznosti, kakor so jim jo g. fajmošter narekovali, na novo za eno leto storili. K

sklepu so še družbino molitev očitno skupej opravili. Potem je bila sveta maša zlasti za vse žive ude, drugi dan (v sopraznik svetiga Blaža) pa zlasti za mertve ude te družbe Bogu darovana s slovesnim duhovnim opravilom po mertvih, kakor je v družbinih postavah zapisano. Vse to je ljudi za to dobrotno družbo še bolj obudilo in vnelo, in po milosti Božji na prošnjo Marije prečiste device pripomoglo, da jih je dozdaj 143 udov moških in ženskih v zlatih bukveh te družbe treznosti zaznamnjanih, in da se za razširo te potrebne družbe upanje kaže.

Ker zoper strupeno žganjopijo, zoper pijanost in zoper druge pregrehe iz pijančevanja izvirajoče po obilnih skušnjah in spričbah družba treznosti nar tečniši pomagati zamore, moramo serčne želje izreči: O de bi se ta družba po več krajih, kjer je silno silno potrebna, vpeljala in ustanovila! O de bi se pač duhovni in drugi spredniki nasprotnikov in zadržkov, ki se per vsaki dobri napravi zlasti v začetku najdejo, ne zbali, in od vpeljave te na vse strani koristne in zveličavne družbe ostrašiti in odverniti ne dali! Naj bi v ta namen brali in porabili bukve: „Rüstkammer gegen die Macht des Branntweins“, in pa še druge enake spise in bukve. P.

Iz Gorice 9. mal. travna 1853. Teržan. Mož, ki ga prava kersanska ljubezin navdihuje, je blagi gospod, ki sadaj že nekaj let napravo gluhomemov v Gorici vodi. Ne bom Vam pravil, ktere znamenite službe je popustil, da se zamore popolnoma posvetiti svojimu novimu poklicu, sej to vedo že tako vsi tisti, ki tega človekoljuba osebo poznajo; tega pa ne morem zamolčati, koliko si on sedaj prizadeva za častni in večni blagor sebi izročenihi nesrečnikov. Vě jim naj veči skrivnosti naše svete vere tako umevno razlagati in v njih mlade serca vsajati, da se je čuditi, kako je mogoče takim, ki ne slišijo in ne govorijo, čeznatorne, čisto duhovske reči z zunajnimi znamnji razjasnovati in jim visoke resnice naše svete vere v mehke serca vcepovati. In ali bi verjeli, da napravlja gluhomutec tudi k službi svete maše? Sam bi ne verjel, ako bi ne bil s svojimi očmi vidil in s svojimi ušesi slišal, kako deček, ki ne sliši, in sicer tudi ne govori, pri sveti maši duhovnimu lepo na glas odgovarja, in mu spodobno streže, kakor da bi bil popolnoma drugim otrokom enak, ki imajo vse svoje ude zdrave. Da pa nekte besede nekoliko bolj vleče, kako besedo pa tudi nekako popačeno zgovori, se mu ne more kej, sej revček ne sliši, kaj de zgovarja; in pa, sej tudi kak cerkovnik na kmetih, kterimu služijo vsi počutki, in morde še po mestih, svoj „konfiteor“ in druge molitve tako moli, da mora mašnik svoje ušesa zatisniti, da gerdo spakodranih besed ne sliši, ki mu jih strežnik odgovarja. — Razun vsakdanje sole ima še nedeljsko solo za tiste gluhomutce, ki so že odraseni, in ne hodijo več na vsak dan v solo, kterih je več v našim mestu. Te in svoje redne šolarje vselej o svojim času pripravlja k prejemanju svete pokore in presvetiga rešnjiga telesa, in jih spoveduje nekej on sam, nekej drugi duhovnik, ki z njim vred za te nesrečne otroke goreče skerbi. Tode jaz bi mogel dolgo govoriti, ako bi hotel vse povedati in popisati, kako se pohvaljeni vodja gospod Janez Budau te prelepe naprave v vsem vede, kar dušni blagor njegovih ljubih rejencov in rejenk zadeva. Kdor bi hotel sam se prepričati vsiga tega, naj pride enkrat konec polleta k očitni preskušnji teh terpinčov, in bo še več vidil, in slišal, kakor sim jaz v teh kratkih versticah povedal. — De pa tudi za časne potrebe svoje učilnice in svojih sirot ta blagi gospod goreče skerbi, vedó povedati vsi tisti, ki tega moža po volji Božji bolj poznajo,

kakor tudi vsi blagodušni dobrotniki in dobrotnice cele primorske dežele, pri kterih on neutrudeno terka, da svojim preljubim revčikom njih nesrečno stanje količkaj olajša. V ta namen je te leta že napravljaj loterije, ki so vsakrat dobiček tje napravi prinesle, in letas meni veliko loterijo napraviti, kakor je bilo že v dveh slovenskih časnikih oznanjeno, zato da bi s čistim dobičkom dolg splačal, ki je še na hiši, v kteri gluhomutci stanujejo. In kakor slišimo, začetek je prav dober. Posebno se sponašajo Teržančani z darovi, ki mu jih za to loterijo pošiljajo. Nadjamo se torej, da bo Bog dober uspeh dal tudi temu početju, kakor je dal še vsimu, kar je ta gospod vodja do sadaj v prid svojih nesrečnikov storil.

Razgled po kersanskim svetu.

Pariški veliki škof so prepoved časnika „Univers“ preklicali.

Na Dunaju je 13. maliga travna umerl naš rojak gospod Janez Primic, bivši spovednik velikiga vojvoda Maksimiliana, v 84. letu svoje starosti. Njegovo truplo je bilo na stroške veliciga vojvoda v Encersdorfu pokopano, kjer si je ranjki dal spominek napraviti. Naj v miru počiva!

Več glasovitih neapolitanskih in sicilianskih škofov je 1851. leta v Neapelnu veči bogoslovsko semenišče napravilo, kamor so škofje nar bolj pripravne bogoslovce poslali. Vodstvo je bilo očeta iz Jezusoviga reda zročeno. Ta naprava je bila kmalo tako sloveča, da jo je kralj Ferdinand II. posebno pohvalil in da so sveti oče v dopisu do kardinala Cosenza, Kapuanskiga velikiga škofa, veliko pohvalo temu semenišču naznanili.

Darovi.

Za pogorele Braštorčane.

Dobra duša 50 kraje. — Gosp. M. 1 gold. — Gosp. J. S. v Ljubljani 1 gold. — Neimenovan dobrotnik 2 gold. — Trije duhovni iz Ljubljane 6 gold. — Gosp. J. B. 2 gold. — Neimenovan dobrotnik 2 gold. — Gospodičina 5 gold. — Dekla 1 gold. — Duhoven 1 gold. — Dobrotna oseba iz Višnjejske fare 2 gold. — 5 goldinarjev z naslednjim napisom: Draga moja Danica! Kdo ti zamore odreči, ker si tako milo v Jezusovim imenu za pogorelce prosila. —

Mill darovi.

Za afrikanski mision. Deklica iz Cerkljan zamorskim deklicam 1 tolarček za gold. — Oče tiste deklice za misionarje 1 tolar za 2 gold. — Alenka Kepic iz Cerkljan 4 bukve „za zamorske deklice“. — Bog vam poverni, dobri ljudje!

Današnji Danici so pridjane podobice za prvo spoved. Te primérne podobice, kakorsnih smo že dolgo pogresali, priporočimo vsim gospodam, ki otroke za prvo sveto spoved učijo. Ima jih gosp. J. Blaznik, černih po 30, svetlih ali bronsiranih pa po 45 krajcarjev zvezčic s 100 podobicami. Dobé se s slovenskim in pa z nemškim pisanjem.

Vredništvo.

Popravek. Ne gospod Marešič, ampak gospod Jersinovič pride v Harije za izpostavljeniga kaplana.